

Baronen har utökat sitt område

Han skulle med all rätt kunna sätta ”baron” som titel på visitkortet – Christian Åkerhielm, missionsdirektor i församlingen Livets Ord. Men titlar betyder inte så mycket för Christian, han trivs med det liv som blev hans och gläds åt att få leva sin dröm. För Christian Åkerhielm finns inget viktigare i livet än att få vara med och utföra missionsbefallningen.

Vi träffas i Livets Ords rymliga lokaler i Uppsala, där Christian Åkerhielm arbetat som missionsansvarig hela 2000-talet. Christian växte upp på ett stort gods, med en slottsliknande herrgård och vidsträckta ägor, men själv gör han ingen stor sak av sin adliga bakgrund. – Dylta Bruk i Närke, norr om Örebro, har varit i släktens ägo i tre sekler. Jag reflekterade inte så mycket över det, för mig var det mitt hem, helt enkelt. Att jag valde en annan livsväg betyder inte att jag lämnat mitt ursprung, mina anor bär jag ju alltid med mig. Däremot har jag gjort andra prioriteringar i livet och vill satsa på det som för mig känns viktigare.

Det var på gymnasiet i Örebro, som Christian första gången kom i kontakt med kristen tro. Många av kompisarna, som han spelade frisbee med, var troende och gjorde ingen hemlighet av det. Christian beskriver sin yngre upplaga som en risktagare, som gillade fart, spänning, äventyr och häftiga kickar. Men det här med kristen tro var något nytt. Än mer närgånget blev det, när en kompis från grundskolan kom till tro.

– Jag började fundera på om det kunde ligga något i detta, och när jag var med mina kristna vänner till ett ställe på landet var det som om polletten ramlade ner. Det hölls en kort andakt där som avslutades med bön. Jag hade hela min uppväxt bett Fader vår varje kväll, det hade min farmor lärt mig. Men nu bad jag en mer personlig bön, och nämnde namnet Jesus. Då kände jag något, som är svårt att sätta ord på, men det handlar om inre frid, harmoni och tillfredsställelse.

Christian Åkerhielm var då en ung man på 18 år och skulle åka över till USA för ett sabbatsår. Innan han åkte funderade han allvarligt på om det inte var dags att ta steget fullt ut och bli frälst. Som lektyr på planet hade han en bok av den kanadensiske missionsmannen Oswald J Smith. I boken fanns en frälsningsbön och Christian bad med i den. Där och då, någonstans över Atlanten, fick hans liv en helt ny inriktning.

– Jag visste ingenting om den kristna tron så det var som en helt ny värld för mig. Familjen jag bodde hos i USA var katoliker så först gick med dem till en katolsk kyrka. Sedan hjälpte de mig att hitta en protestantisk kyrka, som de trodde skulle passa mig bättre. Gudstjänsterna där gjorde inga starkare intryck, men jag märkte att jag sänkte medelåldern avsevärt.

Christians andliga utveckling satte fart när han kom tillbaka till Sverige. Han blev döpt och kom med i en levande församling. Där fick han grundläggande undervisning av den erfarne pastorn Sven Nilsson. Efter några år ville Christian fördjupa sig ytterligare i den kristna tron och det var då han fick kontakt med Livets Ord. Hösten 1985 började han gå Livets Ords bibelskola i Uppsala.

– Det var en turbulent tid, då trosförkunnelsen blev allt mer omdiskuterad. Det skrevs i tidningar och gjordes TV-reportage, och det var inga skönmålningar, direkt. Jag förstår att alla som fick sin information den vägen undrade om allt stod rätt till. Min egen familj var också skeptisk i början, men jag försökte förklara att jag själv mött en annan verklighet. Hade det varit så hemskt som det framställdes i media skulle jag aldrig ha stannat där.

Tiderna har förändrats sedan dess och Christian försäkrar att relationerna med släkten sedan länge är normaliserade. För Christian personligen var bibelskoleåren i Uppsala utvecklande och revolutionerande.

– Det första som blev verkligt för mig var att jag plötsligt kände att det finns en mening med livet. Att ha Gud med i livet gav ett helt nytt perspektiv åt tillvaron. Min tro växte med förkunnelsen, som utmanade jantelag och det svenska minimalistiska tänkandet. Mitt missionsintresse väcktes också till liv.

Christian fick åka med på team till Bangladesh, och när han bad för människor fick han se många märkliga saker ske. Det stärkte hans tro på att Gud kunde använda en vanlig svensk bibelskolelev.

– Så fort jag kom dit, kändes det som om jag hamnat i mitt rätta element. Mitt framför mina ögon såg jag under ske och någon fick tillbaka hörseln på ena örat. En kvinna, som var helt dubbelvikt, och gick med hjälp av en kort käpp, blev fullständigt helad och kunde gå normalt hem utan käpp.

Det var en förvandlad Christian Åkerhielm som åkte hem. ”Detta ska hädanefter bli min musik”, kunde han säga, som den unge svenske kungen Karl XII en gång. När Christian 1988 gifte sig med sin Catharina hade en missionskallelse mognat fram hos dem båda. Under några år efter murens fall och kommunismens sammanbrott fick den växande familjen Åkerhielm vara med om några oerhört hektiska och intensiva år i det forna Sovjet.

– Ryska Inlandsmissionen grundades 1989 och jag reste dit på halvtid några år, tills jag 1991 flyttade med familjen till Abakan i Sibirien. Vi trodde det skulle bli ett år, men vi var så inspirerade att vi inte kunde åka hem. Vi flyttade till Magadan, långt i öst, sedan vidare till Chabarovsk, nära gränsen till Kina och därifrån till Almaty i södra Kazakstan.

Tittar man på en karta över det enorma landområde som Ryssland är, så ser man att det handlar om väldiga avstånd, som familjen Åkerhielm rörde sig mellan. Deras tid i Ryssland avslutades i Moskva. När familjen Åkerhielm kom dit 1995 fanns redan en bibelskola där sedan sedan ett år tillbaka. Åkerhielms uppgift blev nu att grunda och bygga upp en församling i den ryska huvudstaden.

– Det fanns ett vakuum efter över 70 år av påtvingad ateism och lokalerna var överfulla med folk. Runt omkring oss var mycket kaos. Samhället var i stor omvandling och det var ibland svårigheter att få tag på mat och säkerheten var bristfällig. Men den andliga öppenheten var

enorm, många kriminella och missbrukare blev frälsta och ett stort antal nya församlingar startades.

Efter de hektiska åren i forna Sovjetunionen återvände familjen Åkerhielm till Sverige 1998. Här är Christian pastor och missionsansvarig och reser fortfarande en del. Nu satsas mycket på pastorsträning, fortbildning och församlingsbyggande.

– Jag känner mig enormt privilegierad över att få tjäna Gud på heltid och möta så mycket tacksamhet från förvandlade människor. Det är en ofattbar rikedom, som inte kan jämföras med jordiska tillgångar och egendomar. Jag får leva min dröm och det ger mig bestående livskvalitet. För en kristen finns det en större dimension. Ingen som vill ta sin tro på allvar kommer undan missionsbefallningen, och för mig känns det som en förmån och inte ett offer.

Kortfakta om Christian Åkerhielm

Född när och var: Stockholm 18/4 1962

Familj: Hustrun Catharina och barnen Caroline 22, Therese 19, Samuel 17 och Janina 12

Jobbar som: Missionsdirektor

Aktuell med: Boken "När Sovjets murar plötsligt föll - personliga berättelser från Livets Ords missionärer", där Christian tillsammans med några missionärskollegor berättar om de händelserika åren i det forna Sovjetunionen under 1990-talet

Fritidsintressen: Natur, jakt, fiske, fågelskådning, bra böcker

Förebilder: Nikolaus von Zinzendorf, Hudson Taylor, Herman Lagercrantz, Lester Sumrall

Motto: Lev för det högre syftet

Tror om framtiden: Förväntansfull – inte minst när det gäller framväxandet av en ny generation av ledare och troende på våra missionsfält

Börje Norlén